

Minidramák nőkre hangolva

SZILÁGYI BÁLINT ÉS SODRÓ ELIZA A SZÍNARANYRÓL.

A Radnóti Színház évtizedek óta különleges viszonyt ápol a magyar irodalommal, elég csak Bálint András önálló estjeit, a kortárs magyar drámák bemutatóit vagy az egy-egy kiadóra fókuszáló esteket említenünk. A sorozat legújabb darabja a színArany, amelyben Arany János balladáit nőkre hangolta a rendező, Szilágyi Bálint. Őt és a színház művészt, Sodró Elizát kérdeztük az előadásról.

Miért épp a balladákra esett a választásod az Arany-életművön belül?

Szilágyi Bálint: A színház ötlete volt, hogy balladák-ból álljon össze az előadás. A ballada tragédia dalban elbeszélve. Mindegyik vers egy miniszíndarab, külön történettel és szereplőkkel. Nem csupán szép szavak sorát akartuk létrehozni, hanem szabályos színpadi szituációkat.

Hogyan szerkesztetted az anyagot, milyen elvek, dramaturgiai ív mentén állt össze az este?

SZB: Két szempontom volt. Egyrészt női sorsokról szerettem volna beszélni. Olyan balladákat kerestem, amelyek fő, de legalábbis az egyik fontos szereplője nő. Másrészt, de nem

kizárólag, a „történelmi balladák-ból” választottam. Ezeket a verseket kronologikus sorrendben játszujuk el, tehát a magyar történelemről is kapunk egy képet.

Mi alapján osztottad ki a verseket a színésznőknek, melyik miért „áll jól” az előadóknak?

SZB: Alapvetően mindegyik színésznő az alkatából fakadó szerepeket kapta, de vannak kivételek. Ezekkel az apró meglepetésekkel is szeretném fenntartani a néző figyelmét. Ne tudja kiszámítani, hogy kiből mi lesz.

Eliza, hozzád mennyire állnak közel az Arany-balladák?

Sodró Eliza: Elég sok Arany-balladával volt viszonyom. Még az egyetem

előtt találkoztam például a *Tetemre hívással*. Akkoriban nagyon foglalkoztatott, milyen következményekkel járhat egy ártalmatlannak hitt mondat. Kund Abigél is „csak” annyit mondott: „nosza, hát!” Igyekeztem az ő hangján mesélni. Aztán az egyetemen Kelemen Józsi rendezett az osztályunknak egy balladavizsgát. Éppen akkor estem át egy viharos szakításon, úgyhogy a *Honvéd özvegyét* nagyon közel éreztem magamhoz. Józsi pedig hagyta, hogy terápiás jelleggel álljak neki a versnek, és segített, hogy azért ne sajnáljam magamat annyira.

Hogyan viszonyul a versmondás egy egész estés, ívet bejáró szerephez?

SE: Egyrészt mindegyik ballada önmagában is egy minidráma, és tudnom kell ugyanolyan alapossággal átcorgatni magamon, mint ha nem húsz versszakom, hanem száz oldalam lenne rá. Másrészt viszont mégiscsak egyetlen szerepben vagyok végig: egy régi lány, akinek időnként kedve támad arról mesélni, ami fontos, és aki cinkos kíváncsisággal hallgatja a többiek történeteit.

